

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 156249 van 9 november 2015
in de zaak RvV 179 987 / II

In zake:

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij
advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat _____ die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*) van 30 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, vroeg op 07.05.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 07.05.2015 en verklaarde dat hij op 02.02.2015 van Somalië met de bus, de auto en te voet via Ethiopië en Soedan naar Lybië reisde. Daar verbleef hij bij een smokkelaar tot hij op 28.04.2015 per een boot naar Italië reisde. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer vijf dagen onderweg was naar het Italiaanse vasteland. Na een verblijf van enkele dagen zocht hij wegens beperkte werkgelegenheid een ander land in Europa op. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 17.06.2015 werd op basis van bovenstaande verklaring en op basis van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 27.07.2015 erkenden de Italiaanse autoriteiten alsnog hun verantwoordelijkheid, met toepassing van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013.

De betrokkene vermeldde dat hij in Italië, de verantwoordelijke lidstaat, goed behandeld werd. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat zijn keuze voor België toevallig was aangezien een smokkelaar hem tot België bracht..

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 03.07.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is en dat volgens hem een overdracht naar Italië "op gespannen voet zou komen te staan met de grondrechten" zoals vastgelegd in artikel 1,2,3,4 en 5 van het handvest van de Europese Grondrechten. De betrokkene stelt verder dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië ontoereikend zijn, onder andere door de aanhoudende toestroom van asielzoekers in het land, en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : UNHCR, Asylum Trends 2013, Levels and Trends in Industrialized Countries, pp. 12-13; UNHCR, News Stories, Latest tragedy off Libya adds to death toll in Mediterranean, 8 juli 2014; Le Nouvel Observateur, Sans aide, l'Italie laissera les réfugiés entrer dans l'UE, 13 mei 2014; RT, Italy leaves hundreds of refugees stranded without food, UN, June 11, 2014; Reuters, UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees, 11 april 2014; Reuters, EU should share out refugees rescued at sea, UNHCR, 13 juni 2014; Asilo in Europa, The future of the Italian reception system, Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 march 2014; VluchtelingenWerk Nederland, Update 2014 nr. 24 Jaargang 2018 juni

2014; ELENA Weekly Legal Update, 11 juli 2014; European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: Italy, January 2015. Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 131 609 d.d. 17.10.2014, n° 139 330 d.d. 25.02.2015, n° 138 950 d.d. 22.02.2015, n° 138 525 d.d. 13.02.2015, n° 137 696 d.d. 30.01.2015, n° 138 940 d.d. 20.02.2015, n° 138 942 d.d. 20.02.2015, n° 411 188 d.d. 27.04.2015, n° 144 367 d.d. 27.04.2015, n° 144 400 d.d. 28.04.2015 en n° 144 731 d.d. 30.04.2015) die volgens hem zouden wijzen op "de uiterst onzekere mogelijkheid tot opvang voor Dublin terugkeerders in Italië" en op "problematische opvangomstandigheden in Italië".

Betreffende de voorkeur van de betrokkene voor België als mogelijke verantwoordelijke lidstaat moet vervolgens worden vermeld dat Italië instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene op grond van Artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs [...] dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Er is geen reden om aan te nemen dat Italië de asielaanvraag van de betrokkene niet zou respecteren. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering". We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM

of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor van 07.05.2015 de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling die hem in Italië te beurt zal vallen. We merken eveneens op dat de betrokkene tijdens het verhoor enkel verklaarde dat hij slechts "een paar dagen op een onbekende plaats in Italië" had verbleven. Tegelijkertijd stelde de betrokkene in het verhoor dat zijn keuze voor België puur toevallig was en dat de smokkelaar hem hier naartoe heeft gebracht. De betrokkene verklaarde eveneens dat hij ongeveer vijf dagen na het inschepen in Lybië op 28.04.2015 te Italië aankwam. De betrokkene verklaarde dat hij op 06.05.2015 aankwam in België. Bovendien vroeg hij op 07.05.2015 asiel aan in België. Toen aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij uit Italië was vertrokken antwoordde de betrokkene dat er geen werk was in Italië en daarom besloten had om verder te reizen. Bovendien werd de betrokkene gevraagd of hij goed werd behandeld in Italië, waarop hij een positief antwoord gaf en dank uitdrukte voor zijn redding op zee. De betrokkene maakte geen verdere melding van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en meteen wilde door reizen naar België. Het kan ons inzien de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1994 geboren man is. De betrokkene maakte tijdens het gehoor melding dat hij last had van nierstenen. Hij maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betreffende de bezwaren van de betrokkene als zouden de omstandigheden van opvang voor asielzoekers in Italië ontoereikend zijn, moet ook worden vermeld dat in het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) we kunnen lezen dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door de betrokkene aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in zijn zaak. Zo werd reeds vermeld dat er volgens ons niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid, en diende de betrokkene in dit geval geen asielaanvraag in bij de betrokken Italiaanse instanties.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder

duş ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene, moet worden vermeld dat, ondanks het feit dat de betrokkene tijdens het gehoor van 07.05.2015 vermeldde last te hebben van nierstenen, de betrokkene tot op heden geen elementen aanbracht waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou zijn om naar Italië te reizen of dat deze gezondheidselementen in het geval van een overdracht aan Italië een reëel risico zouden kunnen vormen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde bovendien geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggesteerd worden naar de Italiaanse autoriteiten (4).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkond mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe"*.

Zij betoogt onder meer dat de meest recente bron van de verwerende partij dateert van 30 mei 2015, dat deze informatie ondertussen gedateerd is en dat geen enkele bron wordt aangehaald die de situatie in Italië vanaf januari 2015 weergeeft. Zij verwijst naar een aantal recentere bronnen waaruit blijkt dat er in 2015 een massale toestroom was van op de Middellandse Zee naar Italië, dat inmiddels uit een verslag van UNHCR blijkt dat tussen 1 januari 2015 en 28 september 2015 reeds 131 000 asielzoekers zijn aangekomen in Italië. De verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met deze massale instroom van nieuwe asielzoekers, terwijl dit een feit is van algemene bekendheid dat reeds maandenlang het nieuws beheerst en er op haar een onderzoeksplicht rustte, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd begaan. De verwerende partij werd overigens ook op de hoogte gebracht door de verzoekende partij zelf van deze informatie, zodat zij ervan op de hoogte was of moest zijn. De verzoekende partij concludeert : *"Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië sinds 2015, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de*

zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Zoals in punt 3 werd uiteengezet, waren er in 2014 reeds ernstige problemen in Italië met betrekking tot de opvangcapaciteit, en kende de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert daarop wat volgt:

"In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de informatie waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich steunde compleet gedateerd zou zijn, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan aangenomen worden.

Concreet meent de verzoekende partij dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet op grond van recente bronnen is beoordeeld wat de impact is van de massale instroom van nieuwe asielzoekers. Dienaangaande valt in de bestreden beslissing evenwel het volgende te lezen:

"Betreffende de opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen."

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus onmiskenbaar wél rekening werd gehouden met de impact van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, doch dat op grond van recente berichtgeving (onder meer van april 2015) kon vastgesteld worden dat deze personen ondergebracht worden in afzonderlijke opvangstructuren, dewelke losstaan van de specifieke opvang voor asielzoekers, zoals de verzoekende partij in casu.

De verzoekende partij beperkt zich tot het aanhalen van het feit dat het Italiaanse opvang- en asielsysteem door de verhoogde instroom van immigranten onder enorme druk zou staan, doch zij blijft volkomen in gebreke om elementen aan te brengen die er op zouden kunnen wijzen dat de informatie van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, betreffende het duidelijke verschil tussen opvangcentra voor immigranten en deze voor asielzoekers, niet actueel of foutief zou zijn.

Zie dienaangaande volgend heel recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[...]

In antwoord op de opmerking van de verzoekende partij dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een positieve verplichting bestaat om na te gaan of de grondrechten niet in het gedrang zullen komen, laat verweerder gelden dat enkel kan vastgesteld worden dat door de gemachtigde wel degelijk omstandig onderzoek hieromtrent is gevoerd.

Het loutere feit dat door de verzoekende partij recentere bronnen worden aangehaald dan door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat allerminst om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wel rekening is gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen, dewelke evenwel niet van aard bleken te zijn om afbreuk te doen aan de vaststelling dat er geen aanleiding bestaat om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Geheel terecht oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet

zwaarwichtig genoeg is om te besluiten tot de opschorting van overdrachten aan Italië, dit in toepassing van de Dublin III-verordening.

Voor wat betreft het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, merkt verweerder volledigheidshalve nog op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Italië (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de volgende verklaring: "De betrokkene vermeldde dat hij in Italië, de verantwoordelijke lidstaat, goed behandeld werd. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat zijn keuze voor België toevallig was aangezien een smokkelaar hem tot België bracht."

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing naar voren brengt dat zij in Italië slecht zou zijn behandeld. Integendeel verklaarde de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk dat zij in Italië wel degelijk goed werd behandeld en enkel naar België vertrok omwille van het gebrek aan arbeidskansen.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Italië geen concretere en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De verzoekende partij blijft in haar inleidend verzoekschrift herhalen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de massale toestroom van asielzoekers in Italië over het hoofd zou zien, doch zij gaat met deze kritiek volkomen voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst blind blijft voor de moeilijkheden

waarmee Italië, net als alle andere landen van de Europese Unie, op heden geconfronteerd wordt. De verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de omstandigheden in Italië wel degelijk veel problematischer zijn, dan zoals blijkt uit de door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangehaalde recente verslagen en rapporten.

Het weze herhaalt dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een evenwichtig onderzoek voerde, waarbij niet blind werd gebleven voor de gebeurlijke tekortkomingen van het Italiaanse asielsysteem, doch waarbij niettemin geen enkele aanleiding kon weerhouden worden om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoekende partij dient zijn rechten in Italië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld – wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verteden t.a.v. verzoekende partij ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Italiaanse asielprocedure – dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

[...]

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing reeds heeft benadrukt komt het volgend van de keuze van verzoekende partij van het land waar hij asiel wil aanvragen neer op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

Volledigheidshalve verwijst de verweerder naar arrest nr. 69529 van 28.10.2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewezen:

[...]

De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden."

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op

onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM (EHRM, 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, nr. 20113/07, §75; EHRM, 26 april 2005, Müslim v.. Turkey, arrest, nr. 53566/99, §66.).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y v. Russia, supra, §81; EHRM, 20 maart 1991, Cruz Varas and others v. Sweden, arrest, nr. 15576/89, §§75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, §107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§293 en 388; zie ook: RvV, 23 mei 2012, nr. 81 545).

Zoals dat blijkt uit hetgeen voorafgaat, moet de verwerende partij, wanneer zij, zoals in casu overgaat tot een onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Zij maakte daarbij gebruik van door haarzelf aangebrachte bronnen die kunnen worden betrokken op de toestand tot 30 april 2015, en van informatie die haar door de raadsman van de verzoekende partij ter kennis werd gesteld, zoals blijkt:

"Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 03.07.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is en dat volgens hem een overdracht naar Italië "op gespannen voet zou komen te staan met de grondrechten" zoals vastgelegd in artikel 1,2,3,4 en 5 van het handvest van de Europese Grondrechten. De betrokkene stelt verder dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië ontoereikend zijn, onder andere door de aanhoudende toestroom van asielzoekers in het land, en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : UNHCR, Asylum Trends 2013, Levels and Trends in Industrialized Countries, pp. 12-13; UNHCR, News Stories, Latest tragedy off Libya adds to death toll in Mediterranean, 8 juli 2014; Le Nouvel Observateur, Sans aide, l'Italie laissera les réfugiés entrer dans l'UE, 13 mei 2014; RT, Italy leaves hundreds of refugees stranded without food, UN, June 11, 2014; Reuters, UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees, 11 april 2014; Reuters, EU should share out refugees rescued at sea, UNHCR, 13 juni 2014; Asilo in Europa, The future of the Italian reception system, Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 march 2014; VluchtelingenWerk Nederland, Update 2014 nr. 24 Jaargang 2018 juni 2014; ELENA Weekly Legal Update, 11 juli 2014; European Council on Refugees and Exiles, Asylum

Information Database, National Country Report: Italy, January 2015. Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 131 609 d.d. 17.10.2014, n° 139 330 d.d. 25.02.2015, n° 138 950 d.d. 22.02.2015, n° 138 525 d.d. 13.02.2015, n° 137 696 d.d. 30.01.2015, n° 138 940 d.d. 20.02.2015, n° 138 942 d.d. 20.02.2015, n° 411 188 d.d. 27.04.2015, n° 144 367 d.d. 27.04.2015, n° 144 400 d.d. 28.04.2015 en n° 144 731 d.d. 30.04.2015) die volgens hem zouden wijzen op "de uiterst onzekere mogelijkheid tot opvang voor Dublin terugkeerders in Italië" en op "problematische opvangomstandigheden in Italië".

In het administratief dossier bevindt zich echter ook een schrijven van diezelfde raadsman van 18 augustus 2015, luidens het "Verzend Controle Rapport" gefaxt op dezelfde dag om 09u11 aan de Cel Dublin, waarin wordt gewezen op de impact van de massale toestroom van vluchtelingen in Italië in 2015 -meer bepaald 54.000 op datum van 8 juni 2015- op het Italiaanse opvang- en asielsysteem, met als bron het UNHCR. Evenzeer wordt gewezen op de gewijzigde Europese context en op het feit dat Duitse hoven en rechtbanken inmiddels oordelen -het voormelde AIDA-rapport mee in rekening genomen- dat er geen garanties zijn dat er opvang conform de menselijke waardigheid zal geboden worden. Uit niets blijkt dat met deze informatie werd rekening gehouden, terwijl het de verwerende partij zelfs in het algemeen genomen toch niet onbekend mocht zijn dat de instroom van asielzoekers massaal bleef toenemen na de publicatie van het AIDA-rapport (up to date tot januari 2015).

Bovendien werd de informatie die de verzoekende partij thans bij haar verzoekschrift voegt, en waaruit onder meer blijkt dat op 28 september 2015 131.000 vluchtelingen en migranten in Italië zijn toegekomen via de Middellandse Zee, reeds neergelegd in het kader van de beroepsprocedure tegen een eerdere, later Ingetrokken beslissing tot weigering van verblijf.

In de geschetste context kon de verwerende partij in ieder geval niet onkundig zijn over de massale toestroom waarmee Italië recentelijk te maken kreeg.

De verwerende partij kwam op grond van gegevens tot ten laatste 30 april 2015, reeds tot de conclusie dat de bronnen *"inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden"*. In die op het eerste gezicht toch al précaire omstandigheden komt het haar toe de vinger aan de pols te houden, zeker wanneer zij wordt geconfronteerd met informatie van de verzoekende partij waaruit blijkt dat de cijfers die zij hanteert (in de bestreden beslissing is sprake van de opvang van 35.000 migranten buiten de reguliere opvangcentra en van structuren die 443 Dublin-terugkeerders kunnen huisvesten) slechts een fractie zijn van de actuele situatie (131.000 migranten die via de zee Italië bereiken, op 28 september 2015). Een verwijzing naar de Intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen is zeker een element dat in ogenschouw moet worden genomen, maar doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op geen enkel ogenblik werd immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het rigoureuze onderzoek dat zij moet voeren ex artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie lijkt op het eerste gezicht te zijn aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij overigens verwijst naar de individuele situatie van de verzoekende partij, dient erop te worden gewezen dat zij, los van deze individuele situatie, het terecht nodig heeft geacht over te gaan tot een onderzoek van de algemene situatie, met name: *"Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."*

Het middel is in de besproken mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM worden gevolgd. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, nu geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26^{quater}) van 30 oktober 2015, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

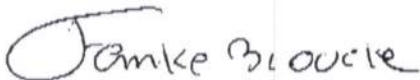
Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier;

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS